

דיני נגעי הבית / פר' מצורע / פרק י"ד

לתשומת לב:

□ בפסוק מ"ד ובפסוק מ"ח 'והנה פשה הנגע'- 'והנה לא פשה הנגע' למדנו כפי הרמב"ן שהנגע חזר או לא חזר לאחר חולץ קוצה וטח כי זה קל להבנת הילדים.

□ הזכרנו בע"פ שיש אפשרות להסגר 3 שבועות אך לא פירטנו הרבה מהסיבה הנ"ל.

ההכנות:

דינים כללים:

1. הנגעים רק בארץ כנען, ולא בחו"ל
2. רק קירות הבית, ומבפנים,
3. אין החלט מיד, ורק לאחר הסגר
4. רק בבית יתכן הסגר של 3 פעמים

הנכנס לבית מוסגר:

נכנס ויוצא מיד - הוא טמא ובגדיו

1. בעל הבית אומר לכהן שנדמה לו שיש לו נגע בבית
2. הכהן מצוה להוציא הכל [בעיקר כלי חרס] מהבית שלא
3. הכהן נכנס לבית ורואה שיש שם מראה של ירקרק או א
4. הכהן יוצא לפתח הבית ואומר שהבית מוסגר לשבעה ימ

אחר ההסגר

1. פשה הנגע - הסדר כדלהלן:

- א. חליצה - חולץ ושולף האבנים שבמקום הנגע, ומשליכן מחוץ לעיר,
- ב. קיצוע - קולף הטיח סביב החור שמשם הוציא האבנים ששם היה הנגע, ומשליכן מחוץ למחנה
- ג. בניה והשלמה - משלים אבנים אחרות בחור שנהיה עקב הוצאת האבנים
- ד. טיח - עושה טיח חדש בכל הבית בפנים
- ה. שבוע המתנה - מסגירים הבית לשבוע נוסף של המתנה, ומצפים לראות מה יהיה בתוך שבוע זה

□ חוזר הנגע - הורס את כל קירות הבית עם העצים והאבנים והעפר

שבקרבו

ומשליכן מחוץ למחנה.

□ לא חזר הנגע - מביא 2 צפרים וארז ואזוב ושני תולעת, שוחט צפור אחת

סדר טהרת המצורע

מעל כלי חרס שבו מים חיים ומטהר הבית ע"י הזיה מדם הצפור השחוטה
עם המים החיים על משקוף הבית.

1. נגעי בגדים

- ההסבר - שיש צרעת על הבגדים רק צמר ופשתים, או על החוטים של שתי וערב, רק צמר ופשתים או בכלי עור.
- המראה - ירוק חזק או אדום חזק [ירקרק / אדמדם]
- מתי הבגד מוחלט וטמא מיד - אף פעם לא, רק לאחר ההסגר.
- מתי מסגירים - כשהכהן רואה עליו המראה של ירקרק או אדמדם .
- מה עושים לאחר ההסגר הראשון - אם פשה טמא ושורפו בלי תקנה, אם לא פשה מכבס המקום ומסגירו.
- מה עושים לאחר ההסגר השני - אם פשה או לא פשה טמא ושורפו, ואם כהה קצת קורע מקום הנגע.
- ואם חזר הנגע אחר כך - הבגד טמא מיד ושורפו.
- פחתת היא - עמוק
- בקרחתו או בגבחתו - בגדים ישנים או חדשים

טבלה כללית / פר' מצורע / פרק י"ד

סכום טהרת המצורע ודיניהם																																						
מה עושה הכהן	מה עושה המצורע	מה מביא המצורע					התאריך																															
<p>1. שוחט צפור אחת מעל כלי חרס</p> <p>שבו מים חיים ממעיין נובע</p> <p>2. כורך יחד הארז והאזוב עם השני</p> <p>3. טובל הצפור החיה עם הכריכה</p> <p>בתוך הכלי שבו הדם והמים</p> <p>4. מזה [מהדם ומים] על המצורע 7 פעמים</p>	<p>1. גילוח כל שערו.</p> <p>2. כיבוס בגדיו</p> <p>3. טבילה במקוה</p>	<p>א. 2 צפרים חיות [בריאות] וטהורות</p> <p>ב. ענף מעץ ארז [שלא יתגאה כארז]</p> <p>ג. אזוב [עשב שישפיל עצמו כעשב]</p> <p>ד. חוט צמר צבוע בתולעת</p> <p>ה. כלי חרס ובו מים ממעיין נובע</p> <p>ו. מים חיים</p>	<p>ביום הראשון</p>					1																														
-	<p>1. גילוח כל שערו.</p> <p>2. כיבוס בגדיו</p> <p>3. טבילה במקוה</p>	-					<p>ביום השביעי</p>	2																														
<p>1. מניף האשם מחיים והלוג שמן.</p> <p>2. שוחט האשם, [וזרק דם במזבח]</p> <p>3. נותן מהדם על תנוך ובהן היד והרגל הימנים [בהן / אגודל]</p> <p>4. מתנות לוג השמן:</p> <p>* נותן על כף שמאל של כהן אחר</p> <p>* טובל ומזה נגד ק"ק 7 פעמים</p> <p>* נותן על תנוך ובהן היד והרגל,</p> <p>* והנותר יניח על ראש המטהר</p>	<p>בכל פעם שהכהן עליו מדם האשם או מהלוג שמן מכניס המצורע ראשו ובהונות ידיו ורגליו לחצר המשכן</p>	<table border="1"> <thead> <tr> <th>למנחה</th> <th>לחטאת</th> <th>לעולה</th> <th>לאשם</th> <th></th> <th></th> </tr> </thead> <tbody> <tr> <td>שלושה עשרונים</td> <td></td> <td></td> <td></td> <td></td> <td></td> </tr> <tr> <td>סולת</td> <td>כבשה</td> <td>כבש</td> <td>כבש</td> <td>עשיר</td> <td></td> </tr> <tr> <td>בלולה בשמן</td> <td></td> <td></td> <td></td> <td></td> <td></td> </tr> <tr> <td>אחד עשרון בלול בשמן</td> <td></td> <td>תור או יונה</td> <td>כבש</td> <td>עני</td> <td></td> </tr> </tbody> </table> <p>ולוג אחד שמן להזיה נגד ק"ק ולנתינה על גופו</p> <p style="text-align: center;"><u>וראשו</u></p>	למנחה	לחטאת	לעולה	לאשם			שלושה עשרונים						סולת	כבשה	כבש	כבש	עשיר		בלולה בשמן						אחד עשרון בלול בשמן		תור או יונה	כבש	עני		<p>ביום השמיני</p>					3
למנחה	לחטאת	לעולה	לאשם																																			
שלושה עשרונים																																						
סולת	כבשה	כבש	כבש	עשיר																																		
בלולה בשמן																																						
אחד עשרון בלול בשמן		תור או יונה	כבש	עני																																		

סיפור השבוע

הנגוין האחרון

להקדים שלום לנוסעי העגלה.
"שלום עליכם יהודים יקרים",
וקרא אליהם בפנים מאירות,
לאן פניכם?"

בפנים מכורכמות ענו יושבי
העגלה כי נוסעים הם לחתנת
בנם בעיר אפטה. רבי משה לייב
לא נזקק לשאל מדוע אין
השמחה שורה על פניהם.
בגדיהם העלובים והמרפטים
של בני המשפחה, ובכלל זה
החתן, אמרו הכל.

רבי משה לייב לא התמהמה.
"הלא החתן דומה למלך, והוריו
הם שושביני המלך", קרא בקול
שמח. "ראוי אפוא שאתם תסעו

בדרך העולה לאפטה נסעה
עגלה רתומה לשני סוסים
אבירים, ובה רבי משה לייב
מסאסוב זי"ע. הוא ובני
משפחתו, ועמם כל
מיטלטליהם, עשו את דרכם אל
העיר אפטה.

דרכו של רבי משה לייב
היתה לנצל כל הזדמנות
שנקרתה לו לקיום מצוה. אף
הפעם דאג להעמיס על העגלה
מזון בשפע, אולי תזדמן מצוה
בדרכם.

במהלך הנסיעה התקרבה
עגלתו אל עגלה אחרת, רתומה
לסוס כושל, שהתנהלה
בעצלתים. רבי משה לייב רץ

בְּעֶגְלָה הִרְתוּמָּה לְשָׁנֵי סוּסִים,
וְאִילוֹ אָנוּ נִסַּע בְּעֶגְלַתְכֶם.”

טָרָם הִסְפִּיקוּ לְעֵכָל אֶת דְּבָרָיו
וּכְבָּר מִהָרוּ רַבִּי מֹשֶׁה לִיַּיב וּבְנֵי
מִשְׁפַּחְתּוֹ לְהַעֲבִיר אֶת חֻפְצֵיהֶם
לְעֶגְלַת הַמְּחוּתָנִים, שְׁלֹא הָיָה בָּהּ
דָּבָר מְלַבֵּד שְׁנֵי תוֹפִים עֲלוּבִים.

וְהַחֲלוּ לְרִקּוּד אֶל מוֹל הַחֲתָן.
שִׁמְחָתוֹ שֶׁל רַבִּי מֹשֶׁה לִיַּיב
הִדְבִּיקָה עוֹבְרִים וְשָׁבִים, וְכַעֲבוֹר
זְמַן קָצָר נוֹצְרוּ סְבִיבוֹ מְעֶגְלִים
מְעֶגְלִים, כּוֹלָם רוֹקְדִים לְכַבוֹדוֹ
שֶׁל הַחֲתָן, עַד בֵּית אָבִי הַכֶּלֶה,
יִשְׂרָאֵל יִצְחָק הַשְּׂמֵשׁ.

הַצְּדִיק גַּם הוֹצִיא מִמְזוֹדוּתָיו
בְּגָדִים נְאִים וְהִלְבִּישׁ אֶת הַחֲתָן
וְהוֹרְיוֹ, וְאֵלֶּה נְהַפְּכוּ בְּאַחַת
לְמַחוּתָנִים מְכוּבָדִים.

בְּעוֹד הַנְּסִיעָה נִמְשַׁכַּת פָּצְחוּ
רַבִּי מֹשֶׁה לִיַּיב וּבְנָיו בְּשִׁירָה
בְּמִלּוֹי גְרוֹנָם לְכַבוֹד הַחֲתָן. הֵם
הָיוּ בְּשָׁנֵי הַתּוֹפִים שְׁנוּתָרוּ
בְּעֶגְלָה, וְכָל הַדֶּרֶךְ שָׂרוּ לְלֹא
לְאוֹת. אַט אַט הִפְשִׁירוּ פְּנֵי
הַמְּחוּתָנִים וְהַשְּׂמֵחָה נִרְאָתָה עַל
פְּנֵיהֶם.

בְּבוֹאָם לְעִיר אֶפְטָא יְרֵדוּ רַבִּי
מֹשֶׁה לִיַּיב וּבְנָיו מִן הָעֶגְלָה

בֵּיתוֹ שֶׁל הַשְּׂמֵשׁ הָיָה אֵף הוּא
עָלוּב וְקָטָן, וְלֹא הוֹכֵן מִרֹאשׁ
לְקַבֵּלֵת אוֹרְחִים רַבִּים. הַמִּשְׁפָּחָה
הַתְּכוּנָנָה לְעֶרְךָ חֲתוּנָה צְנוּעָה
וְקִטְנָה. עֲתָה, בְּבוֹאָם שֶׁל רַבִּי
מֹשֶׁה לִיַּיב וְכָל הַמִּשְׁמָחִים,
הַתְּמִילָא הַבֵּית עַד אֶפְסֵי מְקוֹם,
וְרַבִּים הַצְּטוּפְפוּ סְבִיב הַחֲלוֹנוֹת
וְהַבֵּיטוּ בְּשִׂמְחָה הַמוֹפְלְאָה.

אַשְׁתּוֹ שֶׁל רַבִּי מֹשֶׁה לִיַּיב
נִכְנָסָה עִם הַכֶּלֶה לְחֹדֶר צְדָדִי,
הִלְבִּישָׁה אוֹתָהּ בְּגָדִים נְאִים
שֶׁהָיוּ עֲמָה, וְאֵף קִשְׁטָה אוֹתָהּ
בְּתַכְשִׁיטִיָּה שְׁלֵה.

לְאַחַר הַחֹפֶּה הוֹצִיא רַבִּי
מֹשֶׁה לַיִּב אֶת כָּל הַמְּזוֹן שֶׁהָיָה
בְּעַגְלָתוֹ, וְכָל הַנוֹכְחִים הִסְבּוּ
לְסַעֲוֹדַת מִצְוֶה פֶּיֶד הַמֶּלֶךְ.
הַשְּׂמֵחָה הַתְּעַצְמָה וְהַלְכָה מְרַגֵּעַ
לְרַגֵּעַ. הַקְּהָל לֹא פָּסַק לְרַגֵּעַ
מִלְרִקְדָּ וְלָשִׁיר, וְרַבִּי מֹשֶׁה לַיִּב
מְנַצֵּחַ עַל הַשְּׂמֵחָה,

לַיִּב וְהוּא בְּעַר כְּלָפִיד אֵשׁ. הַכֹּל
הַבֵּיטוּ בּוֹ בְּעֵינַיִם מִשְׁתָּאוֹת,
וְהַנְּגִנִים נִגְנוּ אֶת הַנְּגוֹן בְּדְבִיקוֹת
עַד שֶׁכָּלָה כּוֹחַם. אוֹ אִז הַתְּעוֹרֵר
רַבִּי מֹשֶׁה לַיִּב מִשְׂרַעְפִּיּוֹ, וְאָמַר
לְנִגְנִים: "אֲנִי מִתְּפַלֵּל לַהֲקַדּוֹשׁ
בְּרוּךְ הוּא שֶׁאֲזַכֶּה כִּי תִנְגְּנוּ נְגוֹן
זֶה אַחֵר מִטְּתִי בְּבוֹא יוֹמִי...".

מִפְּזֹז וּמְכַרְכֵּר סָבִיב הֶחָתָן
וּפָנָיו בּוֹעֲרוֹת בְּאֵשׁ קוֹדֶשׁ.

הַכְּלִיזְמָרִים שֶׁל אֶפְטָא נוֹדְעוּ
לְשֵׁם דָּבָר בְּכָל הַסְּבִיבָה, וְרַק
בְּעֵלֵי הָאֲמָצְעִים יָכְלוּ לְהַזְמִינָם
לְשְׂמֵחוֹתֵיהֶם. בְּלִילָה הַזֹּה הָיוּ
בְּטִלִּים מִמְּלֶאכֶתָם, אוֹלָם כְּאֲשֶׁר
שָׂמְעוּ עַל הַשְּׂמֵחָה הַגְּדוֹלָה בְּבֵית
יִשְׂרָאֵל יִצְחָק הַשְּׂמֵשׁ, מְהָרוּ
לְהַשְׁתַּתֵּף בָּהּ. עִם בּוֹאָם גָּאֲתָה
הַשְּׂמֵחָה, וְהֵם נִגְנוּ אֶת מִיטֵב
נִיגוּנֵיהֶם.

שְׂמֵחַת הַחֲתוּנָה נִמְשָׁכָה עַד
אוֹר הַבֶּקֶר, וְרַבִּי מֹשֶׁה לַיִּב
הַשְּׂמִיעַ דְּבָרֵי בְּרָכָה, שְׁזוּרִים
בְּפִסְוִקִים, וְגַם חִידוּדִים כְּדֶרֶךְ
הַבְּדַחְנִים. הַכֹּל סָבְרוּ כִּי הָאִישׁ
הַמוֹפְלָא הוּא קָרוֹב מִשְׂפַּחְתּוֹ שֶׁל
הֶחָתָן, שֶׁבָּא עִמָּה לְחֲתוּנָה. הַכֹּל
הַבֵּיטוּ בּוֹ בְּהַשְׁתָּאוֹת. דְּמוּתוֹ
כְּמַרְאֵה אִישׁ אֱלֹקִים, פִּיּוֹ שׁוֹפֵעַ
דְּבָרֵי תוֹרָה כְּאֶחָד הַגְּאוּנִים, אֵךְ
הַתְּנַהּגוּתוֹ בְּפִשְׁטוֹת, כְּאֶחָד
הָאָדָם.

בְּעִיצוּמוֹ שֶׁל נְגוֹן אֶחָד
הַשְּׂתִלְהָבוּ פָּנָיו שֶׁל רַבִּי מֹשֶׁה

זו הַיְתָה הַהֶכְרוֹת הַרְאֵשׁוֹנָה
שֶׁל תוֹשְׁבֵי אֶפְטָא עִם רַבִּי מֹשֶׁה

לייב מסאסוב, שקבע את משפנו
בעיר אפטא.

שנים עברו. רבי משה לייב
עבר לעיר סאסוב שבגליציה
ומשם הפיץ את אורו. באשר
באה עת פטירתו, בדיוק היתה
אמורה להתקיים חתונת בת אחד
מנכבדי העיר. רבי משה לייב

מרכבותיהם של הפליזמרים'
מאפטא, שבאו לחתונה.

"מי הנפטר?", שאלו הנגנים.
"רבי משה לייב מסאסוב",
היתה התשובה. באותו רגע
הבריק בזכרונם ספור חתונת

בתו של ישראל יצחק השמש.
הם נזכרו פתאם בבקשתו
המיחדת של רבי משה לייב
בענין אותו נגון, שלא נזדמן
להם לנגנו מאז...

בטורם נסתם הגולל הושיבו
בית דין לדון אם אפשר לקיים
את בקשת הנפטר, ההכרעה
נפלה כי יש לקיים את הבקשה,
ובפרט לנוכח דבריו הסתומים
אל בני משפחת העשיר
שישמחוהו בשמחתם.

מעמד כזה לא נראה מעולם.
בית העלמין מלא עם רב, פאוב
ובוכה, וסביב הקבר הפתוח

בקש לקרוא למחותנים, וגזר
עליהם שלא ימעיטו משמחתם
כמלוא נימה. "אשמח אם גם
תשמחו אותי בשמחתכם",
הוסיף.

דבריו נשמעו סתומים אך לא
נותר זמן לעסוק בהם, כי בעבר
שעה קלה השיב רבי משה לייב
את נשמתו ליוצרה. אבל כבד
יחד על תושבי העיר, שיצאו
ללוותו בדרך האחרונה.

בעוד הקהל עושה את דרכו
לעבר בית העלמין והדמעות
זולגות כמים, נשמע קול שקשוק

הנפש מנגנים את הנגון המיוחד.

עומדים הפליזמרים, וכלי

הנגינה בידם, ובהשתפכות

